

vilde naa Maalet. I begge Retninger kan jeg ikke dele den ærede Ministers Mening, thi i saa Tilfælde vilde jeg selvfølgelig ikke have været Medforslagsstiller til Forslaget. Den ærede Minister sagde, at de umyndige skulle have, hvad de kunne faa ved en anordningsmæssig Anbringelse, men ved dette Forslag tager man fra de umyndige og giver til andre. Det har ikke altid været Lovgivningens Opfattelse, at de umyndige, og langt mindre, at de voksne Personer, hvis Midler forvaltes af Overformynderiet, netop skulde have den Rente, der kunde faas ved anordningsmæssig Anbringelse. Thi da Loven af 1868 blev givet, og Forudsætningen var, at der skulde gives 4 pCt. i Rente, da var den almindelige Rente højere end 4 pCt., og det var ganske almindeligt, at der af første Prioriteter blev svaret 4½ pCt. og maaste mere, og der kunde jo faas Bevilling — og dette brugtes i meget stort Omfang og saa fra offentlige Institutioners Side — til at svare højere Rente end 4 pCt. Naar man altsaa i 1868 og tidligere, nemlig da man forhandlede om Loven af 1868, mente at kunne sætte Maximum af Renten til 4 pCt., da var man inde paa, at man ikke skyldte de umyndige eller andre, hvis Midler være under Overformynderiet, at forstaa dem den fulde Rente, og det kom ogsaa frem under Forhandlingerne, der gik forud for Loven af 1868, idet der den Gang som nu lød Røster for at lade den Slags Sager udvikle sig af sig selv, som de bedst kunde. Men disse Røster fik ikke Medhold, idet Loven af 1868 ved at fastsætte Lodtagernes Rentefod til 4 pCt. tilstrækkelig tydelig giver til Kende, at umyndige og andre Lodtagere ikke have Krav paa just at faa den fulde Rente, der til enhver Tid maatte kunne udbringes. Der er endnu en Omstændighed ved den Sag, som efter min Mening ikke bør glemmes, og som næppe gælder nogen af de Institutioner, der bleve fremdragne under Forhandlingerne, saa lidt som den gælder private Personer, der anbringe Penge, og det er den, at Staten jo for en væsentlig Del er Kautionist for disse Overformynderimidler, og at Staten, hvis det gaar galt med disse Midler, der ligge under Overformynderiets Bestyrelse, vil kunne komme til at betale, for at de umyndige kunne faa deres Kapital med Rente sikret. Hvis vi tænke os en Pengekrise her i Landet som den, vi havde i Begyndelsen af Aarhundredet, saa vil Forholdet være det, at Staten, for saa vidt den evner det, maatte erstatte meget store Overformynderibeløb for at holde de umyndige og andre, hvis Penge ere under Overformynderiets Bestyrelse, stadesløse.

Men hvis saa er, synes jeg paa ingen Maade, der er noget urimeligt i, at Staten ved Fastsættelsen af Renten ligesom tidligere vil tage andet Hensyn end just det at presse Citronen saa stærkt som muligt.

Naar Ministeren og ogsaa andre Talere mente, at vi ikke kunde gaa til dette Lovforslag uden samtidig at fastsætte en lovbestemt Rentefod for Sparekasserne, skal jeg kun sige, at det kan vel være, at man kommer til det Tidspunkt, og det skal jeg ikke have noget imod, naar man blot vil huske at gøre Sparekasseloven af 1880 færdig, og samtidig foranledige, at de Midler, som Bankerne i Kjøbenhavn og navnlig ogsaa uden for Kjøbenhavn modtage paa Sparekassellaar, ogsaa komme under Sparekassékontrol og ogsaa komme ind under den Lov, man altsaa kunde tænke sig om Sparekasserenten.

At de umyndige gennemgaaende ikke ere formuende Folk, har den ærede Minister sikert Ret i, men det synes jeg dog ikke kan give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) Anledning til at tale i saa høje Toner og saa rørende om de stakkels umyndige Børn, thi de umyndige Børn, hvis Midler staa i Overformynderiet, eje dog kun den mindste Del af de Midler, som staa deri. Det er de gamle Børn, der eje den største Del, og disse gamle Børn er ikke saadanne Smaaafolk som de Smaa-børn, den ærede Minister talte om; tværtimod, naar man undersøger de Midler, der indestaa under Baandlæggelse, vil det vise sig, at Gennemsnittet bliver adskilligt højere end 5,000 Kroner. Om der kunde være Anledning til at gøre Undtagelse for de smaa Kapitalers Vedkommende, veed jeg ikke, men jeg tror det ikke, thi jeg tror, at naar de umyndige gennem Staten have fuldstændig Sikkerhed for at kunne faa Kapitalen ubeskaaren, naar de naa Myndighedsalderen, saa have de en saa stor Fordel derved, at de meget vel kunne finde sig i muligvis ikke til enhver Tid at faa den Rente, der vilde kunne presses frem, og for øvrigt stemmer den foreslaaede Rente, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds udviklede, jo meget nøje med den Rente, vi have, og vil endogsaa kunne blive en ret høj Rente imod den Rente, vi kunne vente, idet jeg har fuld Tillid til den højt-ærede Finansministers økonomiske Betragtninger under Behandlingen af den Lov, vi havde til Behandling for nogen Tid siden.

Den ærede Justitsminister mente, at man maatte give de voksne Personer, som havde deres Formuer baandlagte under Massebestyrelsen, Afgang til at ombytte